

[Erling Dinszen.]

ikke så mange dage siden, at formanden for Håndværksrådet udtalte, at man måtte regne med dobbelt så mange konkurser i år som sidste år. Hele strukturudviklingen i erhvervslivet vil medføre virksomhedslukninger af den ene eller den anden karakter, hvor arbejdere og funktionærer økonomisk kommer alvorligt i klemme. Derfor er der i allerhøjeste grad behov for en lovgivning af denne karakter.

Jeg vil gerne sige — det håber jeg, arbejdsministeren har læst — at jeg er glad for at se, at dagbladet Politiken så stærkt bakkede forslaget op, som tilfældet var. Man stillede spørgsmålstegn ved, om det foreslåede beløb på 5 kr. om året pr. ansat, nu var det rigtige. Det er noget, vi på forhånd har erklæret os villige til at diskutere. Det er ikke sikkert, der bliver behov for dette beløb, men vi har jo også i det forslag, som er udarbejdet, tilkendegivet, at arbejdsministeren kan regulere disse beløb; det er muligt, at mindre beløb kan klare disse problemer. Det er vi villige til at forhandle om.

Vi er også villige til, hvis det kan ske inden for en rimelig frist, at sige: all right, vi kan tage noget af dette her af bordet, hvis man kommer med forslag enten som ændringsforslag eller som et selvstændigt forslag, men vi vil meget nødig i den situation, at den velvilje, som der nu er givet udtryk for, bliver druknet i et udvalg, som skal arbejde igennem flere år, for der er, det tror jeg de fleste må erkende, et øjeblikkeligt behov, et meget stærkt behov for at få gennemført en ordning i retning af det, vi har foreslået, så hurtigt som muligt.

Simonsen: Målsætningen i det forslag, som socialdemokratiet har fremsat om Lønmodtagernes Garantifond, er på mange måder rigtig og rimelig. Vi må erkende, at selv om vi nåede et væsentligt fremskridt med gennemførelsen af ændringer i konkursloven for et par år siden, så er der stadig væk problemer tilbage i forbindelse med

løn- og ferietilgodehavende m. v., når der er tale om konkurser i virksomheder.

Jeg skal ikke gå ind på en lang række af de tekniske spørgsmål, som bl. a. arbejdsministeren har stillet. Jeg er enig i, at der er en række uklare punkter i socialdemokratiets forslag, men der er to principielle hovedlinjer, som jeg gerne vil kommentere i forbindelse med dette forslag.

På den ene side har vi en række af lønmodtagere, som kan komme i vanskeligheder i forbindelse med konkurs o. s. v. — hr. Erling Dinszen har for et øjeblik siden nævnt nogle konkrete eksempler. Det er klart, at det er en meget uheldig situation for de pågældende, og vi er også klar over, at der skal findes en løsning på problemet at sikre disse mennesker. Men på den anden side, og der er jo en anden side, må vi også erkende, at der blandt den part, som skal betale disse ting, som skal administrere denne ordning, også findes en gruppe af mennesker, som måske i denne forbindelse stiller sig spørgsmålet: hvordan bliver vi sikret, vi, der står med indtægter, som måske i mange tilfælde ligger under det, mange lønmodtagere står med? Jeg tænker her på de mindre erhvervsdrivende. Jeg tror, at vi derfor, når vi skal finde frem til en endelig løsning, skal tage højde for, at der er visse mindre virksomheder, som måske simpelt hen skal fritages for en sådan ordning. Man kan selvfølgelig hævde, at en virksomhed, der har 3 medarbejdere og skal betale 5 kr. for hver, ikke får nogen særlig økonomisk byrde, og det er da rigtigt, men man får endnu et administrativt system ind i en lille virksomhed, og vi har vel efterhånden alle sammen en fornemmelse af, at der er mange af disse ting, som efterhånden har taget overhånd. Jeg har gerne villet nævne dette for at gøre opmærksom på, at der altså er to sider i denne sag.

Jeg synes videre, der er grund til at gøre opmærksom på, at det måske er lidt besynderligt, at man netop midt i overenskomstforhandlingerne tager et område op, som i allerhøjeste grad hænger sammen med de